

MARA POPESCU-VASILCA

Vanda, între dorință și rațiune

First published by George Vasilca & Mara Popescu 2022

Copyright © 2022 by Mara Popescu-Vasilca

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

This novel is entirely a work of fiction. The names, characters and incidents portrayed in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons, living or dead, events or localities is entirely coincidental.

Mara Popescu-Vasilca asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Mara Popescu-Vasilca has no responsibility for the persistence or accuracy of URLs for external or third-party Internet Websites referred to in this publication and does not guarantee that any content on such Websites is, or will remain, accurate or appropriate.

Designations used by companies to distinguish their products are often claimed as trademarks. All brand names and product names used in this book and on its cover are trade names, service marks, trademarks and registered trademarks of their respective owners. The publishers and the book are not associated with any product or vendor mentioned in this book. None of the companies referenced within the book have endorsed the book.

Second edition

ISBN: 978-1-7781461-1-4

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Contents

<i>Preface</i>	iv
1 Capitolul 1	1
2 Capitolul 2	24
3 Capitolul 3	49
4 Capitolul 4	66
5 Capitolul 5	87
6 Capitolul 6	106
7 Capitolul 7	122
8 Capitolul 8	149
9 Capitolul 9	176
10 Capitolul 10	217
11 Capitolul 11	237
<i>POSTFATA</i>	265
<i>About the Author</i>	270
<i>Also by Mara Popescu-Vasilca</i>	275

Preface

În căutarea fericirii

Cartea “Vanda, între Dorință și Rațiune” ce poartă semnatura îndrăgitei scriitoare canadiene de origine română Mara Popescu-Vasilca ,este un roman cu o construcție psihologică impresionantă care face parte din colecția “Dragostea arză-o-ar focul”

Cu o tematică mereu de actualitate, extrem de profundă și interesantă, romanul dezvăluie cititorului frenezia trăirilor în căutarea fericirii! Cu toții căutăm fericirea, cu toții ne dorim să gustăm și să savurăm din plin aroma fericirii! Unii dintre noi o căutam o viață întreagă, alții o găsim și nu știm să o păstrăm, deseori scăpând-o printre degete, dar oare câți dintre noi o găsec, o apreciază și știu să o păstreze și să o prețuiască din plin?

Desigur, fericirea trebuie îngrijită, la fel ca și iubirea, la fel ca și sănătatea! Fericirea nu vine pur și simplu, nu este un dar care cade din cer, trebuie căutată, trebuie dorită și mai presus de toate, creată. Trebuie să vrei, să îți dorești și să lupți pentru fericirea ta, apoi să știi să o întretii, să o aperi, și să o păstrezi ca pe o nestemată în cutia de valori a ființei tale!

Romanul o are în prim plan pe Vanda, o femeie frumoasă, inteligentă, seducătoare și plină de feminitate care își caută fericirea.Cu ajutorul scriitoarei Mara Popescu-Vasilca intrăm pas cu pas în sufletul și în viața Vandei, ajungem să o cunoastem, să o înțelegem și să trăim viața ei pe parcursul citirii romanului.

Absența mamei în copilăria Vandei își pune amprenta pe viața, destinul și sufletul ei ce trece printr-un amalgam de sentimente, iubire, bucurie, dorință, trădări, regrete și întrebări. După o căsnicie eșuată în care s-a simțit încătușată, aceasta își redescoperă eul său feminin, căutând cu ardoare o confirmare a senzualității sale feminine. simțind nevoia eliberării și descătușării sentimentelor, a dorului, a trăirilor, a simțirii sublime.

De profesie psiholog, ea își ajută pacienții să își gestioneze viața, dar întâmpină dificultăți în a-și gestiona propria viață sentimentală și a găsi cheia potrivită spre a deschide zăvorul pe calea fericirii și a împlinirii propriilor așteptări. Viața îi oferă oportunități și capcane, obstacole pe care trebuie să le treacă, vâslește cu tenacitate și abilitate prin furtunile vieții pentru a răzbate și a dobândi premiul mult râvnit, fericirea. Pentru că fericirea nu vine gratuit, nu vine ușor și ea este conștientă de asta în căutările sale, de aceea nu cedează și nu renunță. Viața este mai complicată decât credea, găsirea fericirii este o luptă, un joc de noroc în care pierzi sau castigi.

Scriitoarea descrie cu o extraordinară acuratețe atât trăirile sale interioare cât și confesiunile pe care ea le face cu o sinceritate absolut uimitoare. Fără a stiliza sau a încerca să o coloreze într-o lumină favorabilă scriitoarea o prezintă pe Vanda, cu ghidușiile, micile răutăți și invidii de copil, cu gândurile ei de femeie matură care știe ce vrea, care nu rămâne indiferentă provocărilor pe care le întâlnește, trăind cu pasiune fiecare clipă de dragoste și considerând că fiecare iubit este darul lui Dumnezeu, un semn al destinului sau un noroc.

Scriitoarea Mara Popescu-Vasilca cu stilul său inconfundabil, dă culoare locului unde se desfășoară acțiunea fiind atentă la fiecare lumină, miros, impresie, descriind în detaliu orașele, țările, pe unde se plimbă Vanda, casele, restaurantele, barurile și hotelurile oferind astfel cititorului șansa să vizualizeze cu exactitate grandioasa scenă pe care se desfășoară acțiunea romanului.

O multitudine de personaje își fac loc pe scena romanului, trecându-ne prin stări și trăiri diverse de la extaz și bucurie, la suspans, tristețe și lacrimi. Scriitoarea reușește cu o măiestrie desăvârșită să contureze personajele să le creeze profilul psihologic și să le plaseze rând pe rând

în viața Vandei sau în secvențele de confesiuni ale personajelor. O scenă deosebit de emoționantă la care cititorul nu poate să nu lăcrimeze este întâlnirea Vandei cu mama sa. Deși pentru unii reacția firească la care s-ar fi așteptat din partea Vandei ar fi fost să o judece, să o apostrofeze adresându-i reproșuri pentru că a lipsit din copilăria ei, scriitoarea o prezintă pe Vanda bucuroasă și înțelegătoare, gest ce dezvăluie caracterul empatic și plin de bunătațe, maturitate, acceptare și înțelegere. Divinitatea este prezentă în roman sub forma comunicării directe prin rugăciune, Vanda apelând la Dumnezeu în diverse ocazii, rugându-l, cerând și implorând salvare în situații limită.

Detaliile din viețile personajelor, fiecare cu convingerile sale, care se succed într-un ritm amețitor, au menirea de a-i înțelege mai bine, de a ne forma o judecată proprie și a găsi un răspuns la întrebarea evidentă "De ce?" Fără să îi scuze scriitoarea le dă "dreptul" să se explice singuri, să se confeseze acordându-le cuvântul rând pe rând într-o succesiune de relatări directe, monolog sau confesiune. Această abordare nu face decât să apropie și mai mult cititorul de personaj acordându-i toată atenția la fiecare gând, trăire și sentiment exprimat.

Scenele de dragoste sunt foarte atent clădite, cu senzualitate și cu eleganță, nelăsând cititorului nici măcar o dără de vulgaritate, fiind evidențiată doar frumusețea dragostei, a bucuriei trupești pe care o îmbracă într-un voal de senzații eclatante, pasiune, dorință și romantism. Unul dintre aspectele care apare frecvent în carte, este sintagma "*în mâinile lui*" asta însemnând că Vanda caută stabilitate, un bărbat căruia să se poată dărui total și definitiv căruia să își pună viața toată "*în mâinile lui*"

Vanda caută să afle care este secretul succesului surorii sale care a reușit pe toate planurile, personal, sentimental și profesional și crede că acesta se datorează cărții "Destin și Diamant" pe care o citise, o carte despre principii, succes și destin dar mai ales despre caracter, un caracter de "diamant". Această carte există în realitate și este scrisă chiar de soțul autoarei, George Vasilca, despre care dă detalii biografice reale, făcând astfel cititorul să creadă și mai mult în povestea romanului. Scriitoarea nu îl dezamăgește nici de această dată pe cititor și îi oferă bucuria mult așteptată a happy end-ului

ca un dar prețios de final.

Mara Popescu-Vasilca are dreptate, “*viața este complicată* ” și toate încurcăturile și labirinturile emoționale prin care ne poartă cu atâta profesionalism autoarea, ne fac să apreciem și să fim mai fericiți cu viața noastră, pentru că, încă o dată subtil și fin, fără să ne dăm seama, scriitoarea ne dă lecții de viață! Pentru că destinul dar și principiile de viață sunt specifice fiecărui individ, la fel ca și nevoia de iubire, de dragoste împărtășită și de atașament, lecțiile de viață pe care le primim tind să ne facă să ne descoperim pe noi înșine, parcă mai buni, mai norocoși și mai fericiți

Clădirea atentă a romanului “Vanda, între Dorință și Rațiune” prin bogăția evenimentelor, profilului psihologic al fiecărui personaj și multitudinea personajelor dar și al evantaiului emoțional dăruit cititorilor, fac din scriitoarea Mara Popescu Vasilca un romancier de excepție care ne uimește prin profunzime și meticulozitate și care, va dăruia cu siguranță și alte romane la fel de valoroase literaturii contemporane.

Mihaela CD

Scriitoare

Membru al Ligii Scriitorilor Români

Membru al Uniunii Scriitorilor din Canada

Președinte al World Poets Association filiala Canada

One

Capitolul 1

*Căsătoria este un vis legalizat
de primărie.*

Chiara

Este o frumoasă zi de toamnă, liniștită și blândă. Razele soarelui dau strălucire culorilor ruginii ale frunzelor. Este anotimpul culorilor, aromelor și simfoniilor nostalgice. Zile de toamnă ce ne îndeamnă să ne iubim. Uneori ne acompaniază cu ploaie mărunță ce ne bate în geam, vine de acolo de sus, cu stropi mici și care se rostogolesc pe geamuri ca șoaptele de dragoste...

Dar astăzi eu Chiara, dau naștere primului meu copil, o fetiță, în toată această simfonie de culori. De aici începe o poveste care nu s-a mai scris despre o viață complicată, cu multe probleme. Dar să revin la momentul în care am devenit mamă. Casa e plină de prieteni și rude, sunt nerăbdători să vadă cum arată micuța. Copiii cunoștințelor și rudelor nu mai au astâmpăr.

E un eveniment important și ei sunt nerăbdători să vadă fetița. În toată agitația din casă se aude primul plâns de copil supărat pentru că nu mai e la loc sigur. Lumina și durerea trupului care se dezmembrase ca să poată parcurge primul drum al durerii începuse pe 12 septembrie 1986 când ajunsese în brațele moașei odată cu primele note pe cele mai înalte tonalități ale vieții, Oaaa, răsunau în toată casa. Eu, obosită și sleită de puteri așteptam momentul în care aveam să o văd pe micuța pe care o purtasem cu mine nouă luni, peste tot, zi și noapte, îi simțeam prezența, vorbeam cu ea și Nic săruta locul unde creștea fructul unirii noastre. Se făcu liniște deplină. Așteptau nerăbdători momentul în care o vor cunoaște pe micuța făptură care era o nouă speranță de viață și bucurie pentru noi. Acum este la pieptul meu primește prima porție din laptele matern...

Camera este plină cu flori de toamnă, proaspete și frumos colorate ca să mă bucure în acest moment important din viața mea și a soțului meu.

Am hotărât să nasc acasă, să dea primul semn de viață în toată casa, să împospăteze locul cu cea mai plâpândă și frumoasă voce, a fetiței care mă strânsese de degetul mare când am avut-o în brațe pentru prima oară. Acum plânge, pare că îi chemă pe cei de jos. *“Hei, unde sunteți? Am venit, o văd doar pe mama, veniți să vă cunosc?”* Zâmbesc, mă las pe spate, pernele mari și pufoase din patul imens, îmi dau o stare de confort, închid ochii, totul pare un film care se derulează cu noi scenarii de viață, cu noi tineri neștiutori de cum vor fi viețile noastre, știm doar cum am vrea să fie.

Nic

Ușa dormitorului se deschide încet. Intră Nic, bărbatul în cauză este soțul meu. Nu pot să spun că este dragostea mea, dar stau bine cu el. Este destul de tandru și de atent numai că are șaisprezece ani mai mulți decât mine.

Locuise câțiva ani singur, nu ar fi vrut să se mai însoare, nemaicrezând în dragoste. Îmi spunea că nu este importantă la început de drum dar că poate naște odată cu trecerea timpului. Așa am început și noi, ne bucuram de tot, mai ales de plăcerile nopții care ne uneau și bucura. Ne obișnuisem unul cu altul, eram siguri că vom rămâne împreună pentru toată viața. Eu nu aveam de unde să știu că am să-l trădez și că aș fi fost în stare să-l părăsesc

pentru a câștiga afecțiunea lui George, o persoană specială din viața mea, care, rămăsese doar o amintire din adolescență. Țsta era secretul meu.

Nic avea încredere în mine. Problema e că nu știm ce ne rezervă viitorul. Trăiam prezentul deși în viețile noastre au rămas amintiri legate de alții pe care poate că atunci, de mult, le-am trăit intens. Cine mai știe? Astea sunt secrete personale mai ales încurcături ale vieții, care ne prind ca într-o plasă, nu mai știm ce e cu noi, nici ce să facem ca să ieșim, complicat, foarte complicat.

Ar trebui să avem mai multe vieți. Să începem prin a învăța teoretic totul despre viață, despre tot ce ar putea să ne încurce, cum să ca să nu fim victime ale neștiinței. Apoi una în care să fim maturi, cu lecția învățată. Să nu mai rănim suflete, dar, mai ales, să nu mai încurcăm sau să distrugem viețile altora. Aici e problema. Nu suntem în stare să conștientizăm sau, mai exact, nu ne prea pasă de ceilalți. Luăm hotărâri care rănesc, care distrug oameni din jurul nostru, de multe ori și pe noi înșine. Dar Nic promisese că dacă viața o să ne încurce, noi să fim uniți ca să nu ne despartă greutatele.

Și așa am spus *DA* când ne-am căsătorit. În acel moment, ne gândeam că dacă nu o să ne înțelegem o să divorțăm. Și uite așa se întâmplă să intrăm în viețile altora, să le aducem numai neazuri și bătaie de cap. Ce să mai spun, știu că egoismul și nepăsarea ne ajută pe noi să credem că suntem nevinovați, dar, fără să vrem să vedem ce am lăsat în sufletele celor răniți, îi abandonăm pe câmpul de luptă și mergem înainte fără să ne mai gândim la ei.

Nic și Irma

Cât despre Nic... Prima lui căsătorie a fost cu o tânără din Italia, inteligentă și bogată, pe care o cunoscuse într-o vacanță la Paris. S-au îndrăgostit. S-au cunoscut întâmplător, la o înghețată. S-au bucurat de tot ce era nou și tentant la o vârstă atât de fragedă. Doi copii, studenți în primul an, plini de viață, de idealuri și Parisul unde au avut o vacanță unică, de neuitat în orașul îndrăgostiților și al luminilor. Primul lor sărut sub turnul Eiffel, muzeele vizitate împreună, istoria acestei marii metropole, toate au contribuit la dorința de a face dragoste, ca să încheie o vacanță dar să rămână în sufletele

lor dăruindu-se cu sinceritate, dar mai ales cu promisiunea uitată, de a se revedea deși au făcut schimb de adrese și numere de telefon, nu au mai luat legătura. Numai că, destinul, nu i-a lăsat în pace. Irma rămăsese însărcinată. Așa că, într-o bună zi, s-au trezit cu toată familia la ușă, ca să-i anunțe evenimentul. Nu erau surprinși și nici supărați părinții lui Nic, de la el se puteau aștepta la orice, era tânăr și nu-l interesa la ce va fi după ce se culcă cu o fată. Era distrat. Numai că ai lui nu știau nimic despre această poveste. Așa că vrând, nevrând au acceptat propunerea părinților fetei.

La drept vorbind, îmi povestea Nic:

-Nici eu nu știam ce consecințe poate avea o aventură, mai ales că ar putea apare un copil, și asta pentru că tata nu vorbise cu mine niciodată despre sex și urmări. Colegii mei erau la fel de tonți. Noi abia așteptam să ne culcăm cu fetele, apoi le salutăm, și gata. Poate că nici ele nu știau cum să se ferească. Rezultatul, în cazul meu, s-a văzut.

După o săptămână de la vizita inopinată a familiei Irmei, eram ginere, așteptam mireasa în fața altarului. Pluteam, visam cum o să fie când o să trec cu mireasa pragul casei pe care o cumpărase socrul meu în Italia, unde era și nunta, și cum o să mă lăfăiesc în toată casa și frumusețile din ea, fără să fi făcut nimic. Așa, deodată, plească. Mă felicit, știind că tata a muncit din greu să agonisească ce aveam. *Uite ce băiat deștept sunt, casă, masă, mașină, nevastă italiancă, ce mai trai nineacă, da, sunt și frumos tare.* Eram mândru de mine, nu știam că o să vină și nota de plată. Și nici că o să-mi iasă pe nas toată aventura asta neplanificată. Mă întrebam o dată, ce fac dacă nu ne înțelegem? Răspunsul a venit fulgerător, **o las**. Oare cine trimite răspunsurile? Cum de nu m-am gândit la consecințe? Două vieți tinere, distruse. *Of, Doamne, de ce nu ne faci bătrâni la minte, ca să știm ce avem de făcut în viață?*

Totul se sfârșise cu doi ani înainte de a ne cunoaște. Divorțul dintre Nic și Irma se desfășurase repede. Dar faptul că pierduse tot, casa, nevasta și copilul l-au marcat. A plătit scump. Anii din viață care s-au dus odată cu prima experiență imatură, l-au transformat. Se simțea falit, nu mai dorea să fie soț și nici tată. Învățase ce înseamnă să nu joci cinstit, se fereau să investească sentimente de parcă ar fi fost programată despărțirea.

După nuntă își dorea să fie din nou liber. Liber să facă ce? Se întreba acum, când era liber, dar era legat de trecut. Avusese tot și nu mai avea nimic. Nu mai are pentru cine să trăiască, se simte inutil, așa deodată. Nu cunoscuse acest aspect al libertății. Se eliberase de cine? De femeia care-i dăruise un copil, de socrii care l-au ajutat să fie un om împlinit, așa, deodată, de prietenii care-l priveau cu respect și familia lui care era mândră de el?

Totu-i lăsase în minte amintiri triste care-l urmăreau, era dominat de regrete, se izolase, nu mai avea siguranță financiară. Ajunsesse să frecventeze persoane dubioase cu orientări sexuale ciudate și care își căutau identitatea. Așa descoperise și Nic plăcerea brutală și necontrolată de a face sex cu femei necunoscute și apoi cu mine. Dar nu mă afecta, era totul nou. Cum să vă spun, nu era chiar așa de rău, mai ales că după, mă uimea cu drăgălășeniile lui și cu priviri cărora numai noi le cunoșteam secretul. Apoi mă freca cu cremă pe unde lăsase urme, mă săruta și mai ales promitea că nu se va mai întâmpla. A doua zi primeam daruri, bijuterii, cutii cu ciocolată scumpe, brațe de flori. Știa cum să mi le dăruiască. Și gata, eu îl credeam.

Numai că viața de unul singur a dus și la oboseală, nu mai avea puterea să o ia de la capăt, era bulversat și neîncrezător într-o nouă căsnicie. Așa se simt toți cei ce au trecut prin experiența neplăcută a divorțului, îmi spunea când era supărat. Nic după mult timp învățase pe propria-i piele un adevăr: *că orice experiență personală poartă cu ea, undeva, ascunsă, și o speranță de putere a unui nou început, chiar pe ruinele catastrofei.*

Acum știa că din încurcătura cu căsătoria este mai greu să ieși, decât să intri. Dacă ești într-o simplă relație, necăsătorit, poți ieși oricând dacă nu se potrivește. Dar când ai contract de căsătorie legal, dacă vrei să ieși, descoperi că actul de căsătorie aparține și soției, și atunci ea are nevoie de mult timp până să-ți dea voie să pleci. Așa că te pomenești cu multe luni, chiar ani, într-o legătură oficială lipsită de iubire, în care te simți ca și atunci când ai fi la închisoare, nu mai ai cum să pleci, nu mai știi cum să faci, nu mai găsești soluții ca să te eliberezi.

Argumentul economic atârna greu. Nic trebuia să găsească o partidă bună ca să renască precum pasărea Phoenix. Și iată soluția.

Sunt eu, Chiara, care-i dăruiesc primul copil, astăzi.

Nic și mătușa Vanda

Nic deschide încet ușa, apoi se apropie nerăbdător. Mai întâi îmi ia mâna și o sărută. Apoi mă privește ca pe o sfântă care făcuse o minune. Îi dăruisem copilul mult dorit, neașteptat de repede. O fetiță care trezise la viață toată casa. Îl privesc cu drag cum se apropie de noi, am întors-o pe micuță cu fața spre el ca să o vadă mai bine, dar, dintr-un zâmbet radios, rămăsese doar cu ochii surprinși de ce vede, se schimbase la față, apoi se scuză în timp ce se îndepărtează cu pași repezi spre ușă. Ajuns în salon, Clara, mama lui l-a întrebat din nou cum vrea să o cheme pe fetiță. Fără să se gândească prea mult, răspunde iritat.

-*Vanda.*

Se făcu liniște. Părea nemulțumit, coborâse scările în grabă.

-*Vanda?* Îl întreabă maică-sa intrigată. Sunt atâtea nume frumoase pentru fetițe, de ce Vanda?

-Așa vreau eu ca să o cheme ca pe sora ta mamă, tanti Vanda. Seamănă cu ea, e grasă sbârcită și roșie la față.

Mătușa lui Nic, Vanda, este o doamnă mică, durdulie, cu fața bună și zâmbitoare, mereu bine dispusă. Fusesse cântăreață de operă. De multe ori pare că este pe scenă și în viață. Cred că se simțea bine în rolul ei de mătușă. Așa i s-a părut lui că micuța seamănă cu mătușă-sa Vanda și gata.

Maică-sa nu mai spune nimic. Se grăbește să urce scările ca să-mi spună ce a hotărât Nic. Voia să știe dacă sunt mulțumită deși nu fusesem întrebată.

Când a intrat, o alăptam pe minunea din brațele mele, odată cu laptele îi dădeam bucurie din bucuria mea de mama tânără. Sunt fericită, alăptez pentru prima oară copilul meu la sân. Cred că se vede dragostea cu care o fac. Lapte de la sânii cu care Nic se delecta jucându-se. Mă întreb ce-o să facă soțul meu când o să-i atingă și va ieși lapte? Râd pe îndelete. Își va aminti de originile Căii Lactee? Văzusem împreună într-un muzeu din Londra un tablou cu Hera. Laptele-i țâșnea din săni în timp ce-l alăpta pe Hercule. Mă umflă râsul din nou. Soacra mea este aproape de noi, se uită ca la un tablou de Rubens cu o mamă care-și alăptează copilul. Sunt curioasă să văd ce reacție are când va vedea fetița. Se apropie, împreunează mâinile de parcă ar vrea să se roage sau să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru

darul său. Leagănă capul ușor, se minunează de făptura care abia se mai vedea printre dantele, pare un înger coborât din cer cu scutece cu tot.

-Ce frumoasă e. Seamănă leit cu Nic, daaa, sunt sigură, îmi amintesc precis cum era.

Sunt surprinsă și mulțumită, încep să râd, încerc să-mi imaginez ce față o să facă Nic atunci când propria lui mamă o să-i spună că fetița seamănă cu el. Acum mă simt și mai frumoasă, sunt o tânără mamă, mândră de ce făcusem.

-Chiar așa era și el?

O mai întreb o dată ca să fiu sigură că am auzit bine.

-Daaa, seamănă ca două picături de apă. Îmi amintesc foarte bine, nici o mamă nu uită chipul copilului când îl vede pentru prima oară.

-*Bine ai venit pe lume, draga bunicii!* îi spune apropiindu-se de obrazul micuței.

Apoi îmi face semn să mă apropii ca să-mi spună ceva la ureche.

-Știi cum vrea Nic să o cheme pe fetiță?

Îmi spune în șoaptă de parcă ar fi vrut să nu audă și fetița.

-Nu. Nu știu, nu am discutat încă.

Sunt curioasă, aștept cu nerăbdare vestea.

-Vanda. Vanda ca pe sora mea.

Eu ridic sprâncenele în semn de mirare. Soacra mea nu face niciun comentariu, așteaptă nerăbdătoare să vadă ce spun eu. Parcă-i pare rău că mi-a spus ea și nu l-a lăsat pe Nic. Când ridică privirea vinovată, mă vede radioasă și fericită.

-Da, mă bucur, e un nume frumos, e deosebit.

-Vanda?

-Da îmi place, îmi place foarte mult. E un nume care se potrivește unei fete cu personalitate și nonconformistă. Vrei, te rog, să-mi aduci de pe biroul lui Nic, broșura cu nume pentru copii?

-Sigur că vreau Chiara.

Se duce grăbită spre bibliotecă unde era biroul lui, se întoarce bucuroasă că o găsisse repede. Între timp, mama soacră se așeză comod pe marginea patului. Iau cartea, o răsfoiesc nerăbdătoare.

-Uite, l-am găsit, Vanda. Deci Vanda e nume de origine slavă și înseamnă, *tribul vandalilor*. Impune o atitudine respectabilă, responsabilă și impozantă. Este tenace și planificată. Dotată cu o inteligență vie, are o mare capacitate de anticipație, spirit profetic. Nu-i rău. Dar ia să vedem ce defecte are. Deci, nu e flexibilă, se adaptează greu la schimbări. Este acaparatoare, posesivă și geloasă, uneori poate deveni chiar crudă. Ei, ca noi toți, de altfel. Sunt caracteristici studiate pe un anumit număr de persoane, nu se poate generaliza.

Închid cartea, mă las pe spate și adorm repetând încet, Vanda, Vanda...

Mirela

După numai doi ani tot eu, Chiara, sunt din nou în același dormitor, am născut-o pe cea de a doua fetiță. Din nou casa este plină cu prieteni și rude apropiate. Este multă agitație, se aude până sus. Părea că se pregătesc de filmare. Peste tot sunt flori, pahare și multe platouri cu dulciuri pentru cei prezenți pe care le pregătisem împreună cu soacra mea cu o seară înainte de eveniment. În mijlocul marelui salon este Nic, se joacă cu Vanda ținând-o pe genunchi, îmi spusese tot ea mama soacră, de câte ori urca la mine îmi povestea ce e pe jos. Pe Vanda o iubește și îi spune mereu, *fata tatii*. Îi pregătisem pentru eveniment o rochiță din mătase roz și o scufiță fină, din același material. Îi stătea bine peste perișorul blond cărlionțat. E simpatică și râde tot timpul. Vanda are un an și jumătate. Acum are și o soră. Ea nu știe de ce e atâta lume la noi. Se uită mirată în jurul ei la cei prezenți. În brațele lui Nic, este liniștită.

Clara, mama soacră

În capul scării apare mama lui Nic, Clara. Este o femeie minunată, nu-i lipsește zâmbetul de pe buze, este mereu veselă. Dacă povestește ceva neplăcut, explică și reușește să convingă cum că este o situație normală, doar că se terminase rău. Atâta tot. Nu erau motive pentru care ea să se supere. Cuvinte ca: lasă că trece, ei și ce, au mai trecut și alții, sau nu e nimic grav, ș.a.m.d., erau în vocabularul ei de când lumea. Nu știu cum face, dar este puternică. Viața, pentru ea, este ca o plimbare sub umbrelă, o are tot timpul

cu ea, când plouă sau când este soare. Se ferște ca și de problemele zilnice. Pare invincibilă. O adoră toată lumea. Poate că e instinctul de supraviețuire care o face să fugă sau să iasă repede din situațiile dificile. Pare un pește care alunecă printre ierburile adâncurilor, se ascunde printre pietrele cu dimensiuni și forme diferite ca și problemele, care mai mici, care mai mari și care iese la suprafață numai ca să mai ia o gură de aer.

A rămas singură de tânără. Tatăl lui Nic se prăpădise, așa, deodată. S-a așezat pe pat, a pus mâna la inimă și nu a mai apucat să spună nimic, a închis ochii. Asta a fost tot. Un adio trist. Ea se uita cum trece în împărăția cerului, fără să știe cu cine sau cui să-i ceară ajutor. Era tânără. Nu mai văzuse pe nimeni murind. Acel moment a întărit-o. Se duce la Nic care-și făcea lecțiile la biroul tatălui, fără să știe că acel loc va fi al lui pentru totdeauna. Ca să nu se sperie, se apropie și-i spune cu glas șoptit: *Nic, am rămas singuri, tata ne-a părăsit.*

- Trebuie să mergi la mătușa Vanda până când o să ne ocupăm de el ca de un creștin. Vrei să fii și tu la biserică, la slujbă, la cimitir?

La numai unsprezece ani, Nic nu mai era un copil, înțelegea ce se întâmplă în jurul lui, creștea în pace ca orice adolescent în devenire. Citise mult, și așa cum spunea mătușa lui, Vanda: *copilul ăsta o să ajungă departe, e inteligent și frumos.*

După ce l-au petrecut pe ultimul drum pe Valentin, întoarsă acasă, mama lui Nic, s-a aruncat pe patul din dormitor și a început să plângă, mai exact să-l bocească. Nu se știe dacă îl plângea pe el, pe ea, pe Nic sau soarta care o pusese la grea încercare. Era îmbrăcată în negru. Arăta ca o femeie din vechi timpuri plătită să-i bocească pe morți. Nu apucă să se elibereze de tot amarul din suflet că apare Vanda, sora ei mai mare care intră val-vârtej în dormitor. Era sigură că o găsește acolo distrusă și plânsă. Se duce spre patul unde zăcea Clara, trage de pe ea pătura sub care se ascunsese.

-Gata, nu mai plânge, vino cu mine.

O uimește, nu știe ce să creadă, unde vrea să o ducă? O întrebă curioasă și intrigată.

-Unde vrei să mergem?

Vanda abia reușise să-i explice, vorbea repede.

- Să aflăm cine e cucoana cu părul roșu care stătea pe aleea cimitirului și plângea de mama focului când l-am dus la groapă pe Valentin.

Clara o privește nedumerită. Nu înțelege ce vrea să spună. Poate că era un truc al ei ca să nu plângă sau era adevărat? Se șterge la ochi, se ridică. Simte picioarele cum se înmoaie. Parcă ar fi vrut să o oprească sau să o avertizeze că e mai bine să nu știe nimic. Ajunsă în mijlocul camerei leșină, nu mâncase nimic de două zile. Își revine în pat, unde Vanda, o pălmuia de zor, ca să se trezească.

-Trebuia să mai aștept soro, scuză-mă! Odihnește-te! Trec mâine să te iau, mergem la bancă să plătim ce avem de plătit.

Clara dă din cap în semn că a înțeles, se întoarce pe o parte, Vanda iese pe vârfuri.

A doua zi erau amândouă în fața ghișeului de unde urma să scoată banii cu care să plătească înhumarea, pomana, costumul și altele pentru a-l omeni pe Valentin. Erau căsătoriți de aproape cinsprezece ani. Nu fusese mare dragoste, dar nici nu au trăit rău. Ea se chinuia făcându-și gânduri negre, nu știa ce să mai creadă când se scuza că e obosit de la serviciu și că vrea să se culce fără să o vadă, părea că e transparentă. Oricum muncea mult, pleca dimineața și se întorcea seara târziu, bietul de el, îl scuza Clara. Într-un târziu domnul de la ghișeu îi spuse cu părere de rău.

-Doamna Vasilescu, nu mai sunt bani în conturile dumneavoastră. Sunt închise de domnul Vasilescu de mult timp. Nu știați asta?

Clara a avut impresia că tipul din fața ei a aruncat o găleată cu apă rece ca gheața peste ea. Rămâne nemișcată. Nu mai putea să spună nimic. Nu se aștepta. Abia mai respiră.

-Soțul meu, spunea că banii care ne rămân la sfârșit de lună îi depune în bancă pe numele nostru.

Vanda bagă mâna în geantă și scoate un plic cu bani și plătește toate facturile. Clara, abia se mai ține pe picioare. Distrusă și surprinsă de gestul pe care-l făcuse Vanda, sora ei, cu atâta naturalețe, de parcă ar fi fost datoare, se grbi să iasă afară, simte cum se sufocă înăuntru. Nu-i venea să creadă. Mai spera să fie o greșeală din partea băncii.

Și așa sprijinindu-se de sora ei care fusese și este o soră adevărată au ieșit

în stradă. Sau așezat pe banca din fața clădirii, chiar în fața băncii. Trecătorii se uitau mirați, erau îmbrăcate în negru, se înțelegea că au pierdut pe cineva drag din familie. Clara stă cu capul pe umărul Vandei, care o îmbrățișase și o ținea cu drag la pieptul ei.

-Cum e posibil? se întreba întruna Clara. Nu pot să cred! Nu e adevărat! Nu putea să facă așa ceva! E de necrezut!

Ajunse acasă, Clara îi povestește Vandei cum că Valentin avea o pernă pe care o căra mereu cu el. Dacă stătea la televizor, o punea după ceafă sau o ținea în brațe. Ba mai mult, îi spusese că dacă Doamne ferește, moare, să i-o pună sub cap, în sicriu. Și că ea chiar așa făcuse.

O strigă pe Vanda, era cu Nic și cu o vecină care mai trebăluia prin casă după ce au plecat cei care au fost la pomană.

-Hai cu mine, soro!

O iau de braț și plecăm în timp ce ea mă tot întrebă:

-Unde? Unde să mergem pe căldura asta?

-Hai cu mine, îi spun hotărâtă. Mai ai niște bani la tine?

-Da, am. Vanda neștiind care e direcția, a fost surprinsă când a aflat unde.

-La cimitir, soro, la cimitir.

- La cimitir? Ce naiba să mai facem acolo, nu l-au coborât în groapă. Spunea popa că mâine seară vin groparii, că erau la alt cimitir.

-Nu-i nimic, tu vino cu mine.

Au ajuns la cimitir obosite și bulversate. Vanda, pentru că nu știa ce avea de gând să facă sora ei. Părea că-și pierduse mințile. Și Clara, care a descoperit ceva de ne crezut. Au intrat în biroul administratorului.

-Bună ziua, sunt fosta soție a defunctului, Valentin Vasilescu.

Un domn în vârstă o privește curios, mai văzuse femei disperate care și-au pierdut soții, da asta era diferită.

- A fost adus ieri.

Spuse apăsător.

-E pe Aleea Pocăinței, cu Aleea Pace Veșnică.

Administratorul scoate un dosar, vede certificatul de deces și certificatul de localizare a locului veșnic.

-Da, da, da, vrei să-l mai vedeți o dată, doamnă? Vă lipsește, nu-i așa?

Off, ce să facem, uite că mai sunt soții și în ziua de astăzi care-și plâng soții. Altele se bucură că au scăpat de ei. Așa-i viața, nu știi cu cine ai trăit, dar vine o zi când fiecare află, aceea când vin aici.

Îl urmam pe administrator în liniște, auzeam foarte bine ce zice, mare dreptate avea. Merge agale, cu dosarul sub braț, înaintea noastră, două femei îmbrăcate în negru, ca două stafii de zi, care îl urmau în liniște.

Mi se făcuse silă știam ce trebuia să fac. Drumul era lung, mi se pare că nu mai ajungem la locul în care aștepta Valentin să facem socotelile, sunt nerăbdătoare. Pe măsură ce ne apropiem, picioarele se îngreunau de parcă ar fi vrut să mă oprească.

Am ajuns chiar în momentul în care groparii se pregăteau să-l acopere cu pământ. Administratorul le spune să aștepte. Trebuia doar să scoată curelele cu care-l lăsaseră în groapă.

Mă apropii, îl văd pe fundul gropii, nu simt nimic, poate că aș fi vrut ca atunci să fie cineva care să mă oprească, dar nu a fost așa.

-Doamnă, ce vreți?

Privirile lor erau nedumerite, așteptau răspunsul meu.

-Să-l scoateți afară, imediat.

Groparii și administratorul au rămar împietriți. Se uitau nedumeriți la ea.

-Cum așa doamnă? Nu se prea poate.

Atunci Clara îi cere Vandei niște bani, se apropie de gropari și le pune banii în mână. La vederea banilor, groparii s-au înhămat la curele și l-au scos pe marginea gropii. Vanda mă trage de mână înapoi. Eu sunt nervoasă, mă reped la sicriu, cu Vanda cu tot. Dau să ridic capacul, dar, nu se poate, era fixat.

-Deschideți capacul.

Le spune groparilor. Unul ia șurubelnița și începe nedumerit să scoată șuruburile, apoi ia capacul și-l lasă pe mormanul de pământ.

Mă apropii, trebuia să acționez repede, îmi este frică de ceva sau de cineva, poate că de Dumnezeu, dar cu El am să vorbesc după. Îl am în fața mea, senin și liniștit, cu mâinile pe piept și cu o cruce pe care o ține cu amândouă mâinile în costumul nou pe care-l cumpărasem pe datorie, pantofii și cravata lui preferată. Pare că-mi râde în nas.

Apuc perna de sub cap și o trag furioasă. Administratorul și sora mea vor să mă oprească. Le e teamă că vreau să-l și dezbrac, că aveam de încheiat socotelile acum când el nu mai putea să dea explicații, să mintă și să o jefuiască pe ea și pe copil. Mă mai uit o dată cum stă cu capul strâmb fără pernă într-o poziție ridicolă. Nu-mi pasă, nu mă recunosc. Pun perna sub braț și plec spre aleea pe care venisem distrusă și acum plec învingătoare.

Mă mai duc odată la el, scot câțiva bani mărunți și îi arunc în sicriu, *Na, să ai să-ți plătești vămile, vezi ce minciuni o să mai spui în fața lui Dumnezeu!*

Nu-l mai recunosc pe cel care-mi fusese soț. Rămăsesem goală pe dinăuntru. Dar am și o senzație de ușurare de cineva care a profitat de tinerețea mea și deodată, am descoperit că a fost în zadar tot ce făcusem pentru el. Am muncit din greu până când a terminat studiile. Am economisit cât am putut ca să fie bine, nu am cerut și nu am pretins nimic. Oare asta să fie cauza?

Administratorul mă strigă din urmă.

-Doamnă, doamnă, ce facem cu mortul?

-Faceți ce vreți, nu-mi aparține.

Am plecat pe aleea cimitirului spre ieșire. Când am ajuns în stradă, am oprit un taxi și ne-am întoars acasă. Odată intrate, ne așezăm la masă. Pun perna în față, mă uit la Vanda, e nedumerită, nu a crezut povestea mea cu perna.

-Ce ai soro, cu perna asta? Nu puteai să-l lași pe bietul Valentin, să aibă o pernă, ca tot creștinul, sub cap? Este intrigată, o înțeleg.

-Nu, nu pot. Uite și tu ce e înăuntru.

Deschei nasturii unul câte unul, încet, am răbdare, vreau să gust moment cu moment, este unul important. Apuc de colțurile exterioare, ridic perna în sus și deodată printre pene cad bani, mulți bani, ai lui, ai noștri, ai copilului. Vanda rămâne uimită. Îi iau și îi pune deoparte, cum mai găsesc un pachet mă bucur, simțeam cum prind curaj, știam că e și meritul meu. Este un sentiment ciudat, sunt surprinsă, mânioasă și bucuroasă totodată că am scăpat de necazuri. Mă ridic ca să-i vadă mai bine. Vanda se apropie bucuroasă, ne luam în brațe și începem să sărim în sus de bucurie. Uitasem de tot, de proveniență, dar, mai ales, că netrebnicul ne bucurase după plecarea lui

neașteptată, fără să vrea.

A plecat liniștit, crezând că a fost mai deștept că ne-a lăsat fără nimic pe noi cei care făcusem parte din viața lui. Da! Numai că Dumnezeu l-a pedepsit și ne-a dat nouă ce era al nostru! Așa că tot sărac avea să fie în fața Domnului, ce voia să-și plătească păcatele cu bani?

-Cum de ai reușit să înțelegi că banii sunt în perna asta Clara?

-Pentru că era mereu cu perna după el, doar ți-am mai povestit, dar ai uitat sau nu ai crezut. Nu mi-a trecut prin cap că ar fi putut face așa ceva. Vino cu mine în dormitor Vanda.

Intră furioasă, începe să se dezbrace de hainele întunecate, cu multă furie. Scoate din șifonier cele mai colorate rochii de vară. Alege una înflorată, cu maci mari, roșii pe fond alb. O îmbracă, își puse pantofi albi cu toc. Se fardează de parcă mergea la operă.

-Acum hai să mergem să vedem cine e femeia de care mi-ai spus ieri.

Pe stradă mergeau, povesteau, apoi se opreau și râdeau povestind din nou prin ce au trecut. Se duceau la madam Lucreția care știa și toaca-n cer. Ne-am informat și am plecat spre casa unde locuia Virginica, după spusele doamnei Lucreția, că ea ar fi fost amanta soțului meu. Este curios faptul că nu mai sunt furioasă și că ne duceam să o vedem pe femeia cu care a înșelat-o el, soțul ei, care ai fi jurat că e corect. Am bătut la ușă, era întredeschisă, dar nu răspunde nimeni, am intrat. Înăuntru este o femeie cu părul roșu ca focul, care urlă și bate cu pumnii în masă, plânge în fața unui morman de bijuterii. Nedumerite, am încercat să o scoatem din starea de disperare sau, mai exact, să o liniștim ca să poată să ne spună dacă este adevărat sau nu. Vanda se propie, o atinge ușor pe umăr.

-Doamnă, doamnă, liniștiți-vă, vă rog!

Două mâini, care acopereau fața tristă se dau deoparte, apare chipul unei femei distruse, cu ochii roșii de plâns, cu fața disperată, desfigurată. Se șterge la ochi, mai oftează o dată, ne privește curioasă, pare că știa cine sunt, mă cunoaște, știe că am fost soția lui.

-Tu ești Clara, nevasta idiotului și ordinarului de Valentin, așa zisul domnul Vasilescu? spuse în derâdere. Eu nu-i răspund. Asta ar mai lipsi, să se apuce să se destăinuie mie, ea, femeia cu care mă înșelase ani de zile.

-Uite cu ce m-am ales, după șase ani de singurătate. Mi-am irosit viața pentru ce am de la el, doar minciuni și motivări absurde, pe care mă făceam că le cred, știind că mai e o femeie care suferă. Și uite cu ce m-am ales. Cu un pumn de bijuterii false. Da, false, ca și el, ca și viața lui, cine știe câte femei a mai mințit și înșelat?

Vanda îngrozită face semnul crucii.

-Vai de el, săracul, atâta a știut, atâta a făcut!

Mai face o cruce mare privind spre pământ cu smerenie.

- Doamne iartă-l, că nu a știut ce face. Mai spune cu pietate.

Atât a trebuit, că amândouă am sărit cu gura pe ea. Ne vărsam focul și amarul, eram amândouă pornite să-i spunem ei ce ar fi trebuit să-i spunem lui.

Este o poveste tragică, dar nu este unică. Asta e, e prea târziu ca să ne mai războim cu el. Poate că lecția pe care am primit-o ar putea să fi fost planificată, de acolo, de Sus, ca altădată, să ne comportăm diferit. Să ne implicăm serios, mai ales să comunicăm cu cei care ne sunt aproape...

E noapte, e târziu, încă mă foiesc în patul conjugal. Adormisem cu lacrimile pe față, de mila mea, de mila lui, de mila noastră, neștiutori.

Se făcea că eram în fața unor tufișuri spinoase, pe o câmpie împărțită în două. Pe dreapta, cu grâu și maci. În stânga tufișuri și mărăcini. Eu eram departe, dar vedeam bine locul. Dintre tufișurile de mărăcini, văd două mâini cu zgârieturi și sânge, se chinuiau să facă loc să iasă cineva. Făcusem câțiva pași înainte, din tufiș iese Valentin, care-mi face semn să nu înainteze. E zdrențuit, desculț, plin de sânge pe mâini și pe picioare. Fața îi sângerează, e zgâriat, murdar. Pe mine mă ia mila și-l strig, Valentiiiiin! Acolo, departe el, se așază în genunchi, împreunează mâinile ca pentru rugăciune, mă întrebă, "mă vezi?" eu îi răspundeam „daaaaaa”, dar el nu aude răspunsul meu. Eu nu am putere să mai strig, știu că nu avea cum să mă audă, mă străduiam din răspuțeri să-i spun că, da, din nou.

Deodată, locul înnourat a lăsat câteva raze de soare să-l lumineze, cu fața la mine, începuse să strige disperat, "Claraaaaa, iartă-măăă!" o spune de multe ori și din ce în ce mai tare, până când cerul se întunecă și începe să ploaie cu grindină. El se păzește, dar grindina e din ce în ce mai mare, îl lovește fără milă, dar el nu încetează să mă întrebe dacă-l aud și dacă-l iert. Eu urlam disperată, "daaaaaaa,

te iert Valentiin!”

Lângă pat e Nic în pijama, auzise, dar nu a avut curajul să mă trezească, nu știa nici el ce să facă. Mă trezesc speriată, încă mai curg lacrimi pe fața mea. Îl iau în pat, și-l îmbrățișez. L-am plâns pentru prima oară, pe Valentin, soț și tată, așa, îmbrățișați. Părea că toți sfinții au venit și m-au ajutat-o să-l iert. Lui Nic nu-i spusese niciodată nimic ca să nu-l urască. Și așa, am trăit cu amintirea despărțirii de cel care ar fi trebuit să mă iubească. Ce mai, așa a fost scris, așa a fost destinul meu.

A doua zi, de dimineață Vanda sună devreme așa cum au planificat să se întâlnească. Clara deschide ușa, Vanda rămâne surprinsă, era îmbrăcată în negru, cum fusese cu o zi în urmă. Erau gata să meargă la biserică, să-l plătească pe preot. Vanda se bucură, credea că l-am iertat. Am mers pe jos, fără să mai punem în discuție ce se-ntâmplase. Eram tăcute. Fiecare se gândea la ceva. La ce? Nu se știe. Ajunse la biserică, ne aplecăm în fața ușii de la intrare, ne facem cruce și intrăm. Atmosfera este cerească. Lumini aprinse, din strană se aud voci firave, părea că sunt coborâte din cer. Mă duc să cumpăr lumânări. Scriu un pomelnic pentru vii și unul pentru morți. Vanda se uită curioasă, vrea să vadă dacă l-am trecut și pe soțul meu la morți. Nu, nu era, nu știam ce să fac, voiam să vorbesc cu preotul mai întâi. Mă duc la ușa mică din stânga altarului. Aprind o lumânare și aștept cu pomelnicul și cu banii. Paraclisierul deschide ușa, ia lumânarea, banii și pomelnicul, apoi o închide din nou.

După puțin timp apare preotul Tănase, mă însoțește într-o cameră unde avea un registru să pot să-i spun ce am visat și să-i dau și taxa de înmormântare. Ne așezăm, încep să-i povestesc, el se tot miră și face semnul crucii. Apoi mi-a spus ce trebuie să fac în continuare, a stabilit ca după slujbă să mergem la locul unde va fi îngropat Valentin.

Clara trece pe lângă mine, se duce la masa unde se scriu pomelnice. Eu mă duc după ea. O privesc din spate. Ia pixul și foaia pentru pomelnic, cu mâna tremurândă scrie numele lui, VALENTIN, cu majuscule. Apoi mai jos adaugă, *Să fie iertat de păcate, să-i fie țărâna ușoară, Dumnezeu să-l ierte și să-l țină la loc luminos!*

Stăm la slujbă, suntem tăcute și triste, obosite și epuizate, vlăguite. După

slujbă, părintele Tănase a venit cu paraclisierul care ducea cadelnița. Am intrat în cimitir, l-am chemat pe administrator și ne-am dus direct la mormânt. Pe aleea cimitirului, simt cum picioarele nu mă mai ascultă. Nu mai vedeam bine în fața ochilor. Căldura era copleșitoare. Mă minunez, mormântul lui Valentin era așezat frumos, crucea era pusă la locul ei, florile pe mormânt. Pe cruce scria: *Domnul mi-a dat viață și tot el a luat-o*. Preotul începe să tămâieze mormântul și pe noi, cei prezenți. Încep să-mi curgă lacrimi șiroaie, știind cum l-am lăsat, fără pernă și într-o poziție groaznică. *IARTĂ-MĂ Valentin, iartă-mă!* am început să suspin. Administratorul se apropie și-mi spune.

-Doamna Clara, nu mai plângeți, pentru că ieri i-am pus eu pernă, l-am aranjat din nou, am adunat banii și i-am pus în buzunarul de haină, i-am mai pus și cruce în mână. Bine ați făcut că ați adus preotul.

Administratorul era în fața mea. Eu mă sprijin cu brațele de el, mă las în genunchi în fața lui. Îi caut mâna, o pun pe obrazul meu, apoi o duc la buzele mele uscate și o sărut, ca a unui sfânt. Da, ca a unui sfânt care a înțeles că în asemenea momente grele, facem greșeli, de multe ori, ireparabile. Dar el, un străin, ca un tată al celor pe care-i are de păzit, pe cei care au făcut ultimul drum acolo, spre el, administratorul care-i primește pe toți, și pe cei răi și pe cei buni a avut grijă să repare ce eu la furie făcusem.

Asta e povestea tristă a Clarei, soacra Chiarei.

Mirela

Clara îi face semn lui Nic să urce, să o vadă pe cea de a doua fetiță, pe care Chiara, abia o născuse. El o ia pe micuța Vanda în brațe, urcă fericit scările. Vanda se prinse de gâtul lui cu brațele-i mici, de parcă îi era teamă să nu o abandoneze. Nic se apropie, o vede pe cea mică, avea ochii mari, rotunzi, care, deși erau puțin roșii, se mișcau în toate părțile. Se apropie, o pune pe Vanda lângă surioara ei. Le privește pe amândouă. Era fericit.

-Draga mea, cum vrei să o cheme? Chiara era surprinsă, se bucura că de data asta voia să știe părerea ei.

Fără să stau pe gânduri, îi răspund:

-Mirela. Da, Mirela. Ce zici Nic?

-E frumos, ce să zic. Îmi place. Trei note muzicale. Mi, Re, La. Frumos.

Cine știe, poate că o să devină o mare muziciană spuse cu un zâmbet frumos. Se apropie de Chiara, o sărută pe gură, apoi îi sărută mâna. O ia pe Vanda și o lasă pe Chiara să se odihnească. Înainte să plece, îi pune pe mână o brățară din aur cu diamante. Când o născuse pe Vanda, nu se gândise la asta. Iese mulțumit de el, cu Vanda în brațe. În ușă, o vede pe mama lui care voia să intre. Îi face un semn ca să înțeleagă că fetele dorm și se întorc împreună în salon. Clara, era bucuroasă când se născuse și Mirela. Așa soacră, mai rar, mă ajuta tare mult, dar, cel mai des, mă îmbrățișa cu multă dragoste. Era ca argintul viu, așeza mesele, aducea dulciuri, pahare, ce mai, era de-a casei. Umplea casa de veselie. Glumea și râdea cu toți.

Vanda și Mirela

Așa a fost și când venise Mirela pe lume. Numai că, deși suntem surori, între noi nu este o relație afectivă. Eu o vedeam pe Mirela ca pe un dușman, care îmi lua jucăriile preferate. Așa că, o bumbăceam pe unde apucam pe ascuns, și nici măcar nu o lăsam să plângă sau să spună cuiva. O trăgeam de cozi, o ciupeam și, mai ales, o împingeam, de câte ori aveam ocazia ca să cadă. Așa că, Mirela se învățase cu răul de mică. Trebuia să știe că eu, sunt mai mare și că trebuie să facă numai ce vreau eu. Ai mei nu au înțeles mare lucru. Tata mă alinta, mă lua cu el peste tot pe unde putea, mama în schimb, o lua pe ea, la cumpărături și îi cumpăra rochii și pantofi noi. Avea mai multe decât mine. De aia, de câte ori o schimbau, eu o împingeam sau o fugăream prin curte, printre tufișuri, ca să se agațe de ele și să le rupă. Unde vedeam o baltă, acolo îi puneam piedică. Îmi plăcea să văd cum mă privește neputincioasă, cum începea să plângă alergând la mama. Dar nu avea curaj să-i spună că eu am împins-o. Așa am crescut. La masă făceam ce făceam și-i răsturnam farfuria discret, în poală. În dormitor îi puneam insecte, și cărăbuși. Odată, i-am pus o broască. De atunci, Mirela nu mai voia să vorbească cu mine. Și tot atunci, tata m-a pedepsit pentru prima oară. Nu am plâns, mă gândeam cum să fac să o sperii și să o supăr pe Mirela. Până într-o zi, când m-a luat de cozi și m-a tras până când a venit mama și

a desprins-o din părul meu. Atunci, am înțeles că nu e bine ce fac. Simțisem și eu ce e durerea, dar, mai ales, ce rău e să-ți fie frică.

Pe zi ce trece stau departe de ea. De teamă să nu încep din nou să o terorizez. Mirela mă privește cu ochi galeși. Ne jucăm fiecare cu ce apucă, fără să ne mai certăm sau să pretindem jucăria celeilalte. Eram mici, eu aveam aproape șapte ani și ea avea patru și jumate. Într-o zi, eram la scara din curte, ajunsese Mirela prima. Primul meu gând a fost să o trag înapoi, ca să urc eu, dar, când am întins mâna să o trag de rochie, cineva mă apucă și mă oprește. Era tata care văzuse.

-Nu Vanda, asta nu. Nu e frumos, e sora ta mai mică, tu trebuie să o protejezi. Să nu-i faci rău. Atunci mi-a fost rușine de el, de mine și parcă îmi era milă de ea. Urc, o iau de mână pe Mirela protectiv. Mirela se sperie, credea că iar vreau să o împing, dar i-am acoperit mâna cu drag și am urcat scările împreună. De atunci o priveam cu alți ochi. Era cam măslinie la față, ca bunica, dar era bună și răbdătoare. Într-o seară ne-am amintit toate relele pe care i le făcusem și ea îmi povestea cum se speria. Atunci, am înțeles că nu am făcut bine. Am început să o îndrăgesc. Dar gelozia nu dispăruse. Îmi amintesc că eram la colegiu în internat, nu reușeam să nu fiu răutăcioasă sau să fac lucruri urâte. Voiam să o fac să sufere, pe ea și pe cei din jur. Acum nu mai avea cine să o protejeze. De exemplu, scriam amândouă acasă în fiecare săptămână. Tata abia aștepta vești de la noi. Scriam separat, câte una. Mirela, începea așa: *Dragă taticule...* Eu scriam: *Tati, suntem bine, învățăm și suntem ordonate și ascultătoare.* Ea le scria mult mai frumos, iar stârnea invidia, așa că mă duceam eu cu scrisorile la poștă, dar o expediam numai pe a mea. Pe a ei o ascundeam bine de tot.

De câte ori venea tata să ne vadă la colegiu, era trist, dar nu ne-a spus și de ce, da eu știam. Mirela mă întreba pe mine de ce e așa distant față de ea. Eu îi spuneam că nu știu. Dar mă simțeam bine, știind că suferă și ea, și tata.

Așa că el, dragoste, trebuia să aibă numai pentru mine. Îmi amintesc când eram mari, după absolvire, venise acasă cu Valeriu ca să-l prezinte familiei. Eram proaspeți absolvenți. El abia terminase conservatorul de muzică, Mirela era avocat. Eu terminasem înaintea lor, eram și eu psihoterapeut, doar că mai aveam de făcut practică prin spitale până la specializare. Tata

era bucuros, mai ales că ne crescuse singur. Pe mama, nu o mai văzusem de când eram mici. Dispăruse, așa, deodată...

Valeriu, cumnatul meu

Valeriu, înainte de căsătorie, venea mereu cu scuze. Pe atunci, ca să găsești pe cineva cu care să faci pereche pe viață era ca și cum dădeai examen sau concurs ca să ai cine știe ce post de răspundere, trebuia asigurată o anumită stabilitate a familiei. Nu era deloc surprinzător faptul că nu avea curaj deși susținea că o iubește pe Mirela. Dar, Mirela era bucuroasă că-l cunoscuse, tocmai când fusese lăsat de Rodica, așa că era ușor să treacă de la consolare, la dăruire, terenul era slab, nu știa din care parte să se apere. Nu știa ce să facă, să aștepte să-și vindece rănila lăsate de Rodica de unul singur sau să o lase pe Mirela să i le oblojească cum se pricepe. Oricum, recunosc că era mai bine să fie mângâiat de ea, ca să nu cumva să dea în prosteală, ca alții, Doamne ferește. Așa că mai cânta câte ceva la pian, gândindu-se la Rodica. Mirela asculta cuminte, făcându-se că nu pricepe, știind că nu e pentru ea și, tot așa, până când, într-o zi, când Valeriu îi spusese Mirelei.

-Asta e pentru tine. De astăzi o să cânt numai pentru tine, femeia care m-a înțeles, a fost alături de mine în momentele triste ale abandonului, și eu vreau să-ți mulțumesc Mirela.

Când s-au dărâmat castelele cu tot cu vise, făurite de el și de Rodica, crezând că vor dura pe veci, a văzut-o pe ea.

Mirela începu să plângă de bucurie, apoi îl îmbrățișează. Obținuse ce voia. Dintr-un bărbat rănit și abandonat de alta, a construit bărbatul pe care voia să-l iubească, ea. Nu conta că fusese aruncat la gunoi de Rodica, poate și de altele. Ea l-a luat, l-a apropiat, i-a dat încredere, au format o familie. Sunt împreună și fericiți. Chiar că dragostea face minuni...

Deși eu mă consider mult mai bună în toate, comparându-mă cu Mirela, iată că ea era cea care a reușit să aibă o familie. Eu, nu. Și asta mă râcăie, nu-mi dă pace, cum chiar eu, care credeam că sunt mare și tare, să nu pot să țin pasul cu ea, sora mea? Deci ea reușește să țină în echilibru relațiile de serviciu și cele cu familia. Și eu care am studiat și cunosc atât de bine psihologia umană, mă împotmolesc.

Poate că mă grăbesc să judec și să iau decizii. Vreau totul repede. Oare ea cum a reușit? Îmi amintesc că văzusem în bibliotecă, pe biroul ei, o carte cu copertile foarte tocite. Iau telefonul și o sun. Trebuie să aflu secretul care îi ține atât de apropiați deși sunt diferiți.

-Mirela, ce faci?

-Bine Vanda, tu?

-Și eu, sunt bine. Mi-am amintit de cartea albastră cu un cerc și niște semne zodiacale de pe biroul tău.

-Te interesează Vanda?

-Da, sunt curioasă, nu știu cum de mi-a venit acum în minte. De unde o ai?

-De la un fost coleg, prieten cu autorului. Da să știi că nu e o carte despre zodii și horoscoape.

-Nu? Dar despre ce e vorba? Cine a scris-o?

-A scris-o un tip care locuiește în America, George Vasilca, un ardelean de prin Sebeș. A făcut Facultatea de Energetică a Institutului Politehnic din București.

- Da? Ce mai știi despre el?

-Fost inginer proiectant în București, în 1972 pleacă în Germania. Emigrează în Canada după numai doi ani prin 1974, unde locuiește cu familia, soția și doi copii. În Toronto a fondat o firmă proprie, în paralel mai face câteva companii particulare de tehnologie avansată. Pleacă din Toronto în Reno, Nevada, America. Devine asociat și director executiv al unui mare grup cu sucursale în țări din Europa, Asia și Africa. În anul 1993 primește un premiu anual de creștere rapidă a firmelor industriale noi, pe care i l-a dat Guvernatorul Statului Nevada. În anul 1994 numele lui apare în registrul Internațional "Who is Who of Professionals".

-Și acum ce face?

-Acum își desfășoară activitatea profesională în domeniul de consultanță tehnică.

-O mai fi însurat, Mirela?

-Sigur că da, e căsătorit și are și doi copii. De ce, vrei să-l cunoști?

-Nu, dar e interesant, vreau să știu mai multe despre ce a scris, o mai avea

și alte cărți?

-Asta nu știu Vanda.

-Mirela, poți să-mi spui cam despre ce scrie? Sunt tare curioasă. Trebuie să fie ceva serios și util cred.

-Păi uite că sunt chiar la birou și o am în față. Titlul este *DESTIN și DIAMANT*. Dacă vrei, pot să-ți citesc câteva din capitole ca să-ți dai seama despre ce este vorba.

-Sigur că vreau, abia aștept.

-Primul capitol se referă la: *PSIHOLOGIA VESELĂ A TINERETULUI SERIOS*.

Al doilea despre: *PRINCIPII ȘI DEPRINDERI ÎN VIAȚA PERSONALĂ*

Al treilea despre: *PRINCIPII ȘI DEPRINDERI ÎN VIAȚA PUBLICĂ*.

-Eu am citit-o de multe ori și încă o mai răsfoiesc. Este interesantă și am învățat multe despre modelarea caracterului și despre principii. Tipul chiar așa începe cu o dedicație. În memoria tatălui meu de la care am auzit pentru prima dată cuvintele: *caracter și principii*. Ce zici de asta?

-Păi ce să zic. Poți să-mi faci și mie rost de una?

-Aaa, nu, pot să-ți fac o copie la Dana dacă vrei?

-Sigur că vreau Mirela.

-Da ce-ți veni draga mea, așa deodată.

-Mi-am amintit astăzi că o văzusem și sunt curioasă.

-Bine, în câteva zile o ai, o pun la poștă. Bine?

-Sigur că e bine. Mulțumesc Mirela. Mai spune-mi câte ceva despre ea. Ce scrie tipul?

-E mult de povestit. De exemplu ca să-ți faci o idee, scrie despre *principii, despre succes și destin, despre caracter de diamant, cum să te cunoaști*, și multe altele despre care nu vreau să-ți spun acum. Te las pe tine să o descoperi singură. După aia, dacă vrei, putem să discutăm. Cu Valeriu punem de multe ori în discuție părerea autorului. Concluzionăm mereu căzând de acord cu el.

-Bine, mulțumesc Mirela. Te salut.

Închid telefonul. Răsflu ușurată, de mult voiam să descopăr tainele reușitei ei în viață. Și uite că am reușit. Oare de ce nu mi-a recomandat ea

Capitolul 1

cartea, când a văzut că nu merg bine treburile între mine și Radu? Poate că a crezut că eu, fiind psiholog, le știu pe toate. Aiurea. Suntem într-o junglă, ne rătăcim, abia reușim să ieșim la liman. Ce mai, viața e complicată. Am reușit să aflu secretul ei. De aia are rezultate bune pe toate liniile, în familie și la tribunal. Am făcut ce am făcut și am tras-o de limbă, nu m-am lăsat până când nu am aflat. Așa făceam cu ea și când eram mici, o trăgeam de limbă și nu o lăsam până când nu-mi spunea tot, nu putea să ascundă nimic de mine.